

BOY ONE

Een memoir

Jaap Cové

Copyright © 2024 Jaap Cové

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

ISBN: 9789465014470

www.jaapcove.com

Cover design & formatting @ ricacabrex (Fiverr)

*For Geno, who told me I needed to write this down.
Love you forever.*

Inhoudsopgave

Voorwoord.....	ix
Hoofdstuk 1.....	1
Hoofdstuk 2.....	21
Hoofdstuk 3.....	33
Hoofdstuk 4.....	53
Hoofdstuk 5.....	63
Hoofdstuk 6.....	77
Hoofdstuk 7.....	87
Hoofdstuk 8.....	105
Hoofdstuk 9.....	119
Hoofdstuk 10	133
Hoofdstuk 11	141
Hoofdstuk 12	149
Hoofdstuk 13	157
Hoofdstuk 14	169

Hoofdstuk 15	185
Hoofdstuk 16	197
Hoofdstuk 17	207
Hoofdstuk 18	215
Epiloog	227

Hey ah na na
Innocence is over
Hey ah na na, over
Hey ah na na
Ignorance is spoken
Hey ah na na, spoken
Hey ah na na
Confidence is broken
Hey ah na na, broken

Alice in Chains – Rotten Apple (1994)

Voorwoord

Een memoir is tot op zekere hoogte fictie, omdat de waarheid zich in het schemergebied bevindt van wat is gebeurd en wat is onthouden. Dit geldt des te meer als het onderwerp een jongen is die niet weet hoe de wereld in elkaar zit. Hij benadert het leven aanvankelijk onbevangen, vol hoop en verwachting, om er van de een op de andere dag achter te komen dat de wereld niet zo mooi is als hij dacht.

Jaap Cové heeft geluk in het leven, met de nodige engeltjes op zijn schouder. Hij zocht contact met mij nadat hij een van mijn korte verhalen had gelezen over een boodschap uit het hiernamaals. Jaap had een gelijksoortige boodschap van zijn tweede partner ontvangen, nadat die was gestorven aan kanker. Ons toevallige contact bloeide uit tot een dertig jaar durende vriendschap. Tot mijn genoegen leerde ik ook zijn derde partner kennen, voordat ook hij overleed aan kanker. Daarna ontmoette Jaap zijn huidige echtgenoot, lang moge hij leven. Elke keer was hij bang dat hij nooit meer zo'n geweldige vriend zou vinden als de man die hij had verloren en elke keer vond hij opnieuw

de liefde. Dat zegt iets over een man: hij is het waard om van gehouden te worden. Anderen herkennen deze kwaliteit in hem.

Hoewel Jaaps schrijven zich kenmerkt door de pijn en vreugde die de liefde kan geven, moet men bedenken dat de meest formatieve invloed van zijn eerste liefde kwam: John Stamford, de eigenaar van de destijds grootste *gay business* ter wereld—Spartacus, de Gay Guide, een reisgids, de roadmap die iedere reizende homoseksuele man in zijn achterzak had, omdat het een wereld van mogelijkheden opende aan zijn gebruikers. Waar men ook was op de aardbol, de homovriendelijke bars en clubs stonden erin. Het maakte reizen tot een heerlijk feest. En de schrijver van het boek dat u gaat lezen had het privilege om BOY ONE te zijn.

Door een bijzonder toeval krijgt Jaap, een onschuldige tiener op zoek naar zijn identiteit, de kans om met John te gaan reizen. John is een vermogende man van middelbare leeftijd, die hem belooft te leren wat het is om homo te zijn en hoe die wereld in elkaar zit. De jongen neemt een sprong in het diepe. Hij denkt echte liefde gevonden te hebben en laat zich gewillig meevoeren in een wereld van geld, macht, reizen en zelfs een soort van beroemdheid. Maar hoe meer hij reist, hoe dieper hij ondergedompeld raakt in een louche onderwereld van mogelijk illegale en zeker immorele zaken waarin hijzelf betrokken zou kunnen zijn.

Dit boek geeft een gedetailleerd verslag van wat er achter de schermen plaatsvond, de macht en invloed die de gids genereerde, alsmede het bijbehorende misbruik van die macht. Jaap probeert zich los te maken van zijn vriend, nadat hij model heeft gestaan voor de cover van de Spartacus Gay Guide,

jaargang 1983, maar dat gaat niet zomaar. John blijft zwaar tot hem aangetrokken en vice versa.

De schrijver van dit boek is nog steeds niet overtuigd van John's ware intenties: vocht hij voor homorechten of was hij zichzelf aan het verrijken door louche praktijken, zoals *underage sex trafficking*? Zelfs Jaap wordt tot de dag van vandaag achtervolgd door wat er waar is van de beschuldigingen van de Britse regering.

Vandaag de dag is Jaap een volwassen man die vele liefdes heeft geconsumeerd, waaronder ik mezelf graag toereken. Ik kan bevestigen dat hij zijn verhaal in alle eerlijkheid en zo accuraat mogelijk heeft verteld. Het verhaal zou zeker anders zijn als John het had geschreven, en weer anders als het was geschreven door de Britse regering. Uiteindelijk moet de lezer zelf zijn eigen versie van de waarheid bepalen.

Don Schecter,
San Antonio,
Maart 2024

Hoofdstuk 1

Mijn oom ritst zijn nieuwe leren jack open, tilt mij op en verbergt me eronder.

‘Jij past er prima in, Japie,’ zegt hij.

Het is warm, het voelt als een babykangoeroe in een buidel. Ik zit geklemd tegen zijn harde buik, ruik zijn lichaam, zijn pijptabak. Ik wil nergens anders zijn.

Door de opening aan de bovenkant zie ik zijn donkere baard. In mijn beleving duurt het lang, maar voor mijn oom is het niet meer dan een grap. Voordat ik er erg in heb, sta ik weer op de grond, versuft en teleurgesteld, en mijn opgewonden neefjes en nichtjes duwen me opzij, hun armen in de lucht, roepend naar mijn oom: ‘ik ook, ik ook!’

Het is de zomer van 1969 en ik ben zeven jaar oud. We logeren bij mijn grootouders in het huis aan het meer in Durgerdam, waar we eindeloos spelen onderaan de dijk, vloten bouwen van sprokkelhout, zwemmen in het IJ en ijsjes halen bij de snackbar. In dit dorp net ten noorden van Amsterdam kun je een emmer door elkaar krioelende paling kopen bij de visser.

Mijn opa hakt ze aan mootjes—ze bewegen nog lang spastisch na—en stooft ze dan, zo mals dat je de graat uit je mond kan trekken en het vissenvlees achterblijft.

Soms komt de hele familie bij elkaar in het ouderlijk huis, alle broers en zussen met hun kinderen. Mijn oom woont achter met zijn gezin en is supersterk, laat graag zijn spierballen zien. Hij is voor mij echter geen voorbeeld. In mijn zevenjarige droomwereld ben ik liever een meisje en denk daar geen moment bij na.

Twaalf jaar later zit ik op mijn zolderkamer. Het is een warme augustusmiddag in 1981. De zon schijnt door het kleine zijraam op een boek in mijn schoot. Spartacus Gay Guide, staat er op de cover. Mijn blonde krullenbol kijkt me aan in de spiegel op de kast, die ooit van mijn oma was, wanneer ik terugdenk aan de grap met het leren jack. Het intieme lichamelijke contact met mijn oom, hoe kort en onschuldig ook, heeft iets in mijn bewustzijn aangewakkerd dat nu, op mijn negentiende, een erotische lading heeft.

De zomervakantie is bijna voorbij. Mijn diploma van de middelbare school ligt tussen de rommel op mijn bureau. Die rotjaren liggen godzijdank achter me. De pedagogische academie begint volgende maand, maar ik kijk er niet naar uit. Het is slechts een vlucht voor de verplichte militaire dienst. Het enige waar ik voor warmloop is tennis. Ik spendeer vele uren per dag op de baan.

‘Waarom neem je je slaapzak niet mee naar de club? Je zit er toch altijd,’ grapt mijn moeder. Tennis is mijn uitweg. Daarmee sla ik letterlijk de stress van me af die zich in het dagelijks leven bij me ophoopt, mijn rare seksuele verlangens die maken dat ik

een in zichzelf gekeerde jongen ben, een muurbloempje en een misfit, weliswaar gezegend met een flinke dosis balgevoel.

Onze laan, in een nieuwbouwwijk in Dordrecht, is vol met jonge gezinnen. We komen er in 1968 wonen. Er zijn een paar pestjochies uit andere straten met een feilloze radar voor meisjesachtige jongetjes en ze weten me snel te vinden, maar ik kan hard rennen. Buiten dat is het zorgeloos en liefdevol. Ik ga het liefst touwtjespringen met de buurmeisjes of hinkelen of elastieken. Mijn vader noemt mijn vriendinnen gekscherend “de vier ietjes”, omdat hun voornamen beginnen met een I of een Y. Ik speel wel gewoon in mijn jongenskleren; meisjeskleren draag ik niet meer sinds de kleuterschool. Daarvoor ruilde ik regelmatig kleren met “mijn zusje” Annemarie, het dochtertje van vrienden van mijn ouders dat graag een jongetje wilde zijn. Onze ouders lieten ons gaan, schudden warmhartig hun hoofd, maar voor mij voelde het goed. Ik vond het heerlijk om mijn moeders schort aan te trekken en een strik in mijn haar te doen, terwijl ik met mijn pop speelde. Het was altijd in de veilige omgeving van ons huis, nooit daarbuiten.

Het abrupte einde van mijn onbevangingheid komt op mijn tiende. Na wat onderzoek zegt de schooldokter tegen mijn moeder dat ik besneden moet worden. Ik zit erbij en weet niet waar ze het over hebben. Ik weet alleen dat hij aan mijn piemel heeft gezeten. Mijn ouders leggen aan me uit dat er een stukje huid weggehaald moet worden. Het stukje is te lang en te nauw. Ik begrijp het niet helemaal. Het is om te voorkomen dat ik er later problemen mee ga krijgen.

In het ziekenhuis zet de zuster een naald in mijn hand, precies waar twee bloedvaten bij elkaar komen.

‘Nee, niet daar!’ schreeuw ik.

De lampen boven mij gaan langzaam uit en ik zak weg. Wanneer ik wakker word, lig ik op zaal bij andere kinderen. Voorzichtig kijk ik onder mijn laken, dat als een tentje over mijn lichaam is gespannen, en schrik van wat ik zie: een heel vreemd, rechtopstaand piemeltje met hechtingen eromheen.

Naast me ligt een jongen die met zijn voet onder een trein is gekomen en nu slechts een stomp heeft. Aan mijn andere zijde ligt een jongen die een rijksdaalder heeft ingeslikt en niet kan poepen. Een stukje verderop ligt een jongen die met lucifers heeft gespeeld en derdegraads is verbrand. Zijn laken is ook als een tentje over zijn lichaam gespannen, net als bij mij, maar deze jongen is er het slechtst aan toe van ons allemaal.

Niemand vertelt me wat er nou precies gebeurd is. Ik weet niet eens dat ik een eikel heb of wat het is. Zelfs mijn eigen vader zegt er niks over, behalve dat het nodig was en dat ik het schoon moet houden. Ik lig daar voor tien dagen tot het allemaal geheeld is. Daarna mag ik een maandlang niet naar het zwembad. Dat voelt als een straf. Het is immers zomer.

Ik ben niet normaal. Ik word daarin van tijd tot tijd bevestigd door anderen. Mijn moeder vraagt me om een brood voor haar te kopen. ‘Wie is er dan aan de beurt?’ roept de bakker en ik steek mijn hand op. ‘Wat zal het zijn, jongedame?’ vraagt hij in volle bakkerij. Hij bedoelt het niet grappig, dat kan ik zien. Omdat ik een volle bos met blonde krullen heb, ziet geen van de klanten dat ik een jongen ben en ik ben te beschaamd om voor mezelf op te komen. Ik vraag zachtjes om een gesneden volkoren en verlaat de bakkerij met blozende wangen.

In gedachten dender ik ons huis binnen en schreeuw, over mijn toeren: ‘Mam, ze dachten dat ik een meisje was bij de

bakker!', maar dat doe ik niet. Ik hou het voor mezelf en worstel ermee. Het is niet de schuld van de bakker. Ik weet dat ik eigenlijk dat meisje ben.

Of die keer in het park, een jaar later, in 1973. Cora, de Airedaleterriër van tante Nel van een paar straten verderop, heeft mijn hart gestolen en ik mag haar uitlaten. Als we een keer in het park lopen, kom ik op de brug over de vijver een meisje van mijn klas tegen. Ze staat daar met haar vrijer te leunen tegen de railing. Ze is een zittenblijver en al twaalf. Ze rookt al shag en heeft al tieten. Haar vriend is een stuk ouder, een nozem met lang haar en strakke Wrangler-jeans. Het meisje lacht spottend naar me.

'Is dat een flikker?' zegt haar vriend hardop.

'Stil joh,' hoor ik haar zeggen. Mijn nekharen staan overeind. Het is alsof ik in een categorie word gestopt waar ik nog niet van had gehoord en slechts vaag van weet wat het betekent. Ik voel de intense schaamte van het woord. Ik hou mijn mond en loop snel door.

Inmiddels ben ik oud genoeg om alleen naar het grote zwembad te fietsen, tien minuten van ons huis. Ik hang de hele middag rond bij de duikplanken, ben een aapje van elf dat eindeloos oefent om zo sierlijk mogelijk van de hoge te duiken. Ik ben in de ban van een ouder meisje, dat ik niet ken, dat recht in het water kan duiken met een gecompliceerde salto zonder een spatje water. Ze is een klasse apart. Ik kan alleen maar een enkele salto. Ik wil het zo graag leren, maar ik ben te verlegen om haar aan te spreken.

Wanneer ik bij het weggaan mijn fiets van het slot haal, staat er een oudere jongen achter me.

‘Jij brengt mij nu naar huis,’ zegt hij. Zijn gezicht staat dreigend. ‘Ik heb een mes.’ Hij flipt een stiletto open.

Ik staar verlamd van schrik naar het puntige blad.

‘Pak je fiets. Nu.’ Hij kijkt snel om, om zich ervan te verzekeren dat er geen getuigen zijn. We zijn te ver van de ingang van het zwembad om om hulp te roepen.

Ik trek mijn fiets uit het rek. Hij gaat op mijn bagagedrager zitten, die eigenlijk te laag is voor hem. Ik heb nog geen grote fiets. Mijn zwemtas moet op het stuur.

‘Ik zeg links en rechts en als je niet luistert, steek ik je hartstikke dood.’ Hij prikt in mijn rug met de punt van zijn mes.

Zo fietsen we kriskras door de straten. Hij is groot en zwaar en ik moet hard trappen om vooruit te komen. We belanden in een wijk met flats die ik niet ken. In mijn ingehouden paniek weet ik ongeveer waar we zijn, in ieder geval ver van huis, en probeer alles te onthouden.

‘Links,’ en ‘rechts,’ commandeert hij en dan, eindelijk, ‘stop.’

Hij stapt af, kijkt me vuil aan en geeft me een harde duw. Ik smak tegen de straat. Mijn knie begint te bloeden, maar ik geef hem niet het genoegen van mijn tranen. ‘Vieze flikker!’ snauwt hij. Dan beent hij weg.

Ik fiets zo hard ik kan weg uit die wijk. Onderweg naar huis komen de tranen wel. Ze lopen langs mijn wangen mijn hals in.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt mijn moeder als ik thuiskom en ze de pijn in mijn gezicht ziet.

Ik val in haar armen. Dit is te erg. Dit kan ik niet voor mezelf houden.

‘En hij had een mes en hij zei dat hij me dood zou steken als ik hem niet naar huis bracht,’ brul ik met horten en stoten. ‘En

toen duwde hij me.' Ik wijs op mijn knie, die inmiddels is gestopt met bloeden. Het plakt een beetje.

'Ach, lieverd toch. Nou, wat is dit erg.' Ze geeft me een waterijsje. De buurvrouw komt binnen en mijn moeder kan haar verontwaardiging over wat haar zoon is aangedaan ventileren. Beide vrouwen troosten me. Ik zeg niets over de laatste woorden die de jongen zei.

Er zit iets helemaal fout bij mij en ik besluit dat het mijn eigen schuld is. Dat besef dringt zich aan me op en zal niet meer verdwijnen. Het gaat niemand wat aan. Ik zal aan het probleem werken en het oplossen.

In de zesde van de lagere school heb ik een plan. Ik ga mezelf in een andere gedaante dwingen. Natuurlijk, ik ben gewoon een jongen! Ik ontdek dat ook ik een talent heb voor sport, vooral als er een bal bij te pas komt. Ik word competitief en vind het heerlijk, en terwijl dat gebeurt, wil Diane dat ik haar vriendje ben, niet om mee touwtje te springen, maar om mee hand in hand te lopen over straat. Het is verbazingwekkend hoe snel ik me aanpas. Dus dit is wat het betekent om een jongen te zijn.

Diane staat naast me op de klassenfoto. Ik maak me zo breed mogelijk en sta als een stuk chagrijn tussen vrolijke klasgenootjes. Ik doe mijn best om vooral niet te lachen bij deze belachelijke poppenkast.

Ik verlies Diane uit het oog als ik naar het Johan de Witt Gymnasium in Dordrecht ga, waar ik hoop dat niemand mij nog flikker zal noemen. Niemand wil homo zijn op de middelbare school.

Het is mooi meegenomen dat ik goed blijk te kunnen voetballen, iets waar ik eerder geen belangstelling voor had, in tegenstelling tot mijn twee broers. Ik weet hoe ik een mooi

gekromde pass op afstand moet geven, de bal zo te raken dat hij precies landt waar ik hem hebben wil. Ik blijf moeiteloos overeind bij jongens uit mijn klas die al jaren spelen. Vervolgens ontdek ik atletiek en sluit me aan bij een club. Van alle onderdelen raak ik het meest gefascineerd door de Fosbury Flop en train eindeloos op koude winteravonden om de hoogspringtechniek onder de knie te krijgen. Het is verslavend om de lat steeds ietsje hoger te leggen, mijn passen af te meten en er ruggelings overheen te zeilen.

Met dit voordeel is het een eitje om het schoolrecord te verbreken tijdens de jaarlijkse sportdag. Als alle jongens al af zijn, sta ik in mijn eentje nog te springen. Ik kan hun bewondering voelen. Mijn lerares Frans, die de leiding heeft bij het onderdeel hoogspringen, moet steeds de lat hoger leggen en verbergt haar verbazing niet. Uiteindelijk tik ik ook de lat eraf, maar ik voel me super. Het is genoeg om elke twijfel omtrent mijn mannelijkheid weg te nemen, wat mijn bedoeling is. Ik ben blij dat ik erbij hoor.

Alles om maar niet verdacht te raken. Aan het eind van elk schooljaar wordt er een toneelstuk van Shakespeare opgevoerd door de leerlingen van de school. Het heet 'De Grote Avond.' Iedere leerling mag zich aanmelden en meedoen. Het toneelstuk wordt geregisseerd door onze tekenleraar, een verwijfde, homoseksuele man, die zelf ook altijd een rol heeft en het heerlijk vindt om in strakke broekjes over het toneel te huppelen. Stiekem zou ik dolgraag meedoen, maar ik doe het niet omdat het te homo is. In plaats van mee te doen, maak ik het belachelijk met een paar van mijn vriendjes. Op het moment van de voorstelling echter, aanschouw ik het spel en raak in totale vervoering, vanuit mijn stoel in het oude theater in Dordrecht.

Onze ouders vinden het belangrijk dat hun kinderen een muziekinstrument leren bespelen, als onderdeel van de opvoeding. Mijn broers en ik hebben er geen benul van hoe bevoorrecht we zijn; voor ons is het normaal. Marco, die twee jaar ouder is dan ik, speelt piano; mijn jongere broertje Erik is net begonnen met gitaar en ik speel de drums—en daarnaast dwarsfluit om ook melodisch bezig te zijn—maar mijn drumstel is het ultieme coole instrument. Elke week heb ik lessen in de oude muziekschool in het centrum van Dordrecht.

Na drie jaar op het gymnasium wordt het nu tijd dat ik een meisje vind dat gek op me wordt, zoals ik om me heen zie gebeuren bij vriendjes. Het lukt me niet. Ik zend de verkeerde signalen uit. Het is alsof ze van een kilometer afstand voelen dat ik vanbinnen net als hun ben—vrouwelijk. Ik ben passief, ik neem geen enkel initiatief. Ik ga met hen om en vind sommige meiden erg aantrekkelijk, maar er is geen seksuele spanning. Ik ben niet de populaire jongen die ik zou willen zijn.

Ik zit op een gymbank tijdens zaalvoetbal met twee jongens aan mijn rechterzijde. We wachten op onze beurt om in te vallen, het is een roulatiesysteem. Plotseling besluit onze gymleraar om ook mee te doen en gaat aan mijn linkerzijde zitten, dicht tegen me aan. Hij is groot, sterk en heeft een volle baard. Zijn dij wrijft tegen de mijne, iets waar hij geen erg in heeft; hij heeft al zijn aandacht gericht op het spel. Ik krijg een opvlieger en verroer me geen millimeter. Ik kan zijn mannelijkheid ruiken. Van opzij kijk ik op tegen zijn neusgaten boven zijn dikke snor. Zijn handen rusten op zijn behaarde dijbenen, maar alles in me wil dat hij ze op die van mij legt. Ik wil voor altijd op deze bank blijven zitten, zijn dij tegen de mijne voelen. Dan kijkt hij me plotseling aan en

gebaart dat ik moet opschuiven, omdat ik aan de beurt ben. Ik schrik wakker en ren de zaal in.

Op een dag, terwijl ik mezelf bekijk, zie ik iets raars. Er is een witte vlek op mijn piemel verschenen, of beter gezegd: mijn piemel is donkerder geworden met uitzondering van de bovenste helft, waar het pigment ontbreekt. Het ziet er niet uit, bruin en spierwit.

Dat kan er ook nog wel bij. Nog iets waarvoor ik me kan gaan schamen en dat ik voor iedereen zal verbergen. De badkamerdeur thuis gaat vanaf nu op slot, zodat niemand het zal zien.

Ik blijf mijn best doen om erbij te horen tot, wonder boven wonder, het me lukt om een meisje te versieren. Inge heeft lang, steil haar, wat ik prachtig vind omdat ik zelf een krullenbol ben. Het is kinderspel en het leidt nergens toe. Ik leer hoe ik moet zoenen en denk dat ze me zal redden. We hebben een paar maanden verkering tot de zomervakantie. Bij het begin van het nieuwe schooljaar wil ze niet meer, kijkt me met walging aan en doet alsof ik niet besta. Ze praat niet meer met me. Ik begrijp niet waarom en ben er kapot van. Ik hoor haar smalend tegen iemand zeggen dat ik zo lief ben. In plaats van in opstand te komen, draai ik me om en loop weg. Vanbinnen weet ik wat ze bedoelt, maar ik ben nog niet zover dat ik dat kan toegeven. Ze heeft me door. Stiekem hoop ik dat ze doodgaat.

Ik word een muurbloempje bij schoolfeesten. Er is niet één meisje waar ik opgewonden van raak. Ik voel me evenmin seksueel aangetrokken tot jongens. Die zijn er simpelweg om mee te sporten, om wedstrijdjes te spelen, om mee te klieren. Ik ben op een specifieke manier anders. Terwijl mijn leeftijdgenootjes achter de meiden aan zitten, fantaseer ik over

volwassen mannen, mannelijk, behaard. Mannen, die me willen bezitten.

Het overkomt me in een erotische droom, 's nachts in bed. Ik zit op de achterbank van een chique limousine. Naast me zit zomaar een aantrekkelijke zakenman met grijs haar, keurig in kostuum. Hij opent zijn gulp, toont me zijn grote geslacht en gebaart me hem in mijn mond te nemen. Dat heb ik nog nooit gedaan. Ik wil het wel, maar dit is nieuw voor me en ik stik bijna.

Bij het wakker worden zie ik het nog helder voor ogen. Als ik onder de lakens voel, realiseer ik me dat ik ben klaargekomen. Ik ben helemaal in de war. Waarom heb ik zo'n achterlijke droom? Waar komt het vandaan? Waarom ben ik zo?

Het is zo bizar dat ik het tegen niemand vertel. Het is ondenkbaar dat ik hier met iemand over kan praten, ook niet met mijn ouders. Voor zover zij weten, is het net uit met Inge, iets waarover ik ook verder niet wil praten. Te veel wordt bedekt met liefde in ons gezin. Als je er niet over praat, bestaat het probleem ook niet en ik ben daarin de beste. Wanneer mijn ouders ondertussen een poging tot seksuele voorlichting doen, geven ze me een boekje dat, uiteraard, alleen over heteroseksuele seks gaat. Er is geen onderonsje met mijn vader, geen vraag- en antwoordspelletje, geen kalmerende, ouderlijke uitleg. Slechts een boekje en veel plezier ermee.

Ik begrijp dat dit al een hele stap voor hen is, een heel verschil met vroeger. Op zulke momenten doet hun protestantse opvoeding zich gelden. Ze bedoelen het goed, maar ze zijn te huiverig om het een vervolg te geven. Ze praten er verder niet over en dus doe ik het ook niet. Het is niets anders dan nog een onderwerp dat ik verder zelf moet uitzoeken.

Er is echter een lichtpuntje in dit alles. Het voorlichtingsboekje staat vol met foto's en ik staar urenlang naar het mannelijke model die een grote penis heeft. Ik begin meer en meer te dromen van dat soort mannen. Dat is wat ik wil.

Mijn tennisleraar is zachtaardig en lief, en heeft een vriendelijke stem. Ik hou van zijn baard en zijn lichtbruine ogen, en grijp elk moment aan om met hem alleen te zijn. Pas op mijn zestiende raak ik voor het eerst een tennisracket aan—veel te laat om er nog iets van te maken—maar mijn coach ziet in mij een verborgen talent en stimuleert me om hard te trainen. Hij neemt me onder zijn hoede. Ik vraag me af of hij gay is, ondanks het feit dat hij getrouwd is. Als ik zie hoe hij beweegt, hoe hij tennist, hoe hij zijn spieren gebruikt, begin ik te fantaseren over zijn naakte lichaam. Ik word halsoverkop verliefd. Alles wat ik wil is bij hem zijn en van hem leren.

Het enige dat nog belangrijk is, is om aan hem te laten zien hoeveel ik vooruit ben gegaan. Tennis, als sport op zich, was al genoeg om me elke dag naar de club te doen gaan en hard te trainen. Zijn aanwezigheid geeft extra glans aan alles en maakt het perfect. Mijn spel gaat zienderogen vooruit, maar mijn verlangens blijven totaal onbeantwoord.

Op zomervakantie, in 1978, ben ik met mijn ouders en mijn broertje Erik op een verlaten strand op Terschelling. Ik ben nog steeds de zestienjarige puber, hopeloos verliefd op zijn tennistrainer. Als er niemand in de buurt is, pak ik een stuk hout en schrijf onze initialen in het zand met een enorm hart eromheen.

Het is voor het eerst dat mijn oudere broer Marco, die achttien is, er niet bij is, wat betekent dat ik nu het oudste kind ben. Erik en ik schelen vijf jaar. Ik hou veel van hem. Hij is een

beweeglijk en gespierd jongetje dat alleen maar wil voetballen, wat we dan ook de hele tijd doen, als we niet zwemmen of badmintonnen.

Sterke oom, met zijn gezin, is er ook. We gaan met z'n tweeën vissen op het strand. De stranden van Oost-Terschelling zijn extreem breed en nooit vol. Een halve kilometer van de duinen naar de zee is niets bijzonders. We zijn ver verwijderd van de rest van de familie; hij met zijn baard en zijn eeuwige pijp en ik, de lijzige slungel van zestien.

We staren naar onze twee hengels in hun houders, diep in het zand geprikt. Er is geen beweging te zien, de vissen bijten niet. Zonder blikken of blozen haalt mijn oom ineens zijn hele zaakje tevoorschijn en gaat staan pissen met zijn pijp in zijn mond. Hij neemt de tijd en geeft alles uitgebreid de frisse lucht. Ik kan niet anders dan kijken. Ondertussen kijkt hij mij aan en verklaart zijn liefde voor het eiland. Zijn blauwe ogen stralen in zijn verbrande kop. Die vrijheid in zijn hoofd, ik bewonder het. Tegelijkertijd heb ik plaatsvervangende schaamte. Waarom laat hij uitgerekend hier, naast mij, zijn lul zien? Lokt hij me uit de tent of is het mijn verbeelding? Ik besluit dat ik hier degene ben die niet spoort. Hij moet gewoon pissen. Ik hou m'n mond. We vangen niks.

Terug in Dordrecht, op de tennisclub, grijp ik tijdens het douchen mijn kans om aantrekkelijk, volwassen mannelijk naakt te zien. Ik heb gaandeweg stilletjes alle mannen gekeurd en mijn favorieten bepaald. Hoewel ik me schaam voor mijn witte vlek, vergeet ik die schoonheidsfout als de mogelijkheid zich voordoet om naast een van mijn lustobjecten te staan, altijd behaard en groot geschapen. Ik ben pas zestien jaar oud, maar ik